

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2033/2016
22.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат у ..., против туженог ББ, из ..., кога заступа ВВ, дипломирани правник, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 978/16 од 17.06.2016. године, у седници одржаној 22.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 978/16 од 17.06.2016. године тако што се одбија жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 1575/13 од 19.11.2015. године у ставу четвртом и петом изреке, а захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка се одбија.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 33.000,00 динара у року од 8 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 1575/2013 од 19.11.2015. године, ставом првим изреке одбијен је приговор туженог о месној ненадлежности тог суда за поступање у овој парници. Другим ставом изреке одбијен је предлог туженог да се тужба тужиоца у овој парници одбаци у делу где је тражио поништај отказа уговора о раду. Трећим ставом изреке одбачена је тужба у делу тужбеног захтева за распоређивање тужиоца на послове који одговарају врсти и степену стручне спреме. Четвртим ставом изреке, тужбени захтев тужиоца је усвојен и поништено решење туженог којим је отказан уговор о раду тужиоцу број ... од 11.10.2013. године и тужени је обавезан да тужиоца врати на рад. Петим ставом изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 117.750,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате, а у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 978/16 од 17.06.2016. године преиначена је првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад,

као и да му накнади трошкове поступка. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 950,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се сагласно члану 407. став 1. тачка 1. и 2. ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог почев од 22.01.2008. године на радном месту продавца. Анексом број 11 уговора о раду од 03.06.2013. године тужилац је распоређен на послове радног места – самостални референт за подршку пословним процесима, са местом рада у ..., а почев од 01.07.2013. године. Закључење анекса уговора о раду и распоређивање на друге послове извршено је због потребе процеса и организације рада. Након распоређивања тужиоца на ове послове, на бензинским пумпама туженог, а сагласно претходно усвојеним Изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог, на бензинским пумпама, фактички није било радних места. Тужилац након распоређивања код туженог на рад у објекту у ..., како је то одређено закљученим анексом уговора о раду, није имао послова нити радних задатака, због чега је правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору П1 1206/13 од 12.11.2013. године, поништен анекс уговора о раду од 03.06.2013. године, а његов тужбени захтев за враћање на радно место продавца у ... је одбијен. Изменом и допуном Правилника о организацији и систематизацији послова од 02.10.2013. године, укинута је организациона јединица у којој је био распоређен тужилац, као и радно место самостални референт, одређен анексом уговора о раду. Дана 24.07.2013. године донета је одлука о покретању поступка решавања вишка запослених, а 23.09.2013. године и одлука о доношењу програма решавања вишка запослених услед организационих промена код туженог. Решењем туженог од 11.10.2013. године тужиоцу је отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом услед организационих промена, те му је радни однос престао са 15.10.2013. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца, поништио решење о отказу уговора о раду и обавезао туженог да тужиоца врати на рад, оцењујући да је то правна последица поништеност анекса уговора о раду правноснажном пресудом, те је вредновање престанка потребе за радом тужиоца вршена са становишта послова на које је тужилац незаконито распоређен.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења и враћање на рад, оцењујући да је

код туженог дошло до организационих промена које су довеле до укидања радног места на коме је тужилац радио, те да тужени није имао могућности да га распореди на друго радно место, нити да му обезбеди неку од мера за запошљавање.

Наведени закључак другостепеног суда заснива се на погрешној примени материјалног права, како се то основано истиче и у ревизији тужиоца.

Према одредби члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Тужени је с позивом на наведене законске одредбе, оспореним решењем тужиоцу отказао уговор о раду, јер је након извршених организационих промена, утврђено да је престала потреба за његовим радом на пословима самосталног референта. На те послове тужилац је распоређен анексом уговора о раду који је правноснажном судском одлуком поништен, јер је утврђено да распоређивање тужиоца на то радно место није било у складу са законом. Из тих разлога ни вредновање престанка потребе за радом тужиоца вршено са становишта послова на којем је незаконито премештен, а у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, не може бити законито, како је то правилно закључио и првостепени суд. Чињеница да су и послови продавца на бензинској пумпи, на којима је тужилац радио пре незаконитог распоређивања, укинати организационим променама код туженог, не може ковалидирати незаконито понашање туженог као послодавца које је претходило доношењу оспореног решења.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

Тужиоцу су досуђени и трошкови ревизијског поступка у висини састава ревизије од стране адвоката према важећој Адвокатској тарифи, а у складу са одредбама члана 153, 154. и 163. ЗПП.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић